

متن پرسش

استاد سلام: ارادت و وقتتون بخیر: یک سوالی ذهن من رو به شدت مشغول کرده، ما در حال فعالیت در یک مجموعه فرهنگی دانش آموزی هستیم و یک جمع صمیمی و هم هدف در حال تلاش هستیم و خب اقتضاعات مجموعه دانش آموزی رو هم میدونین دیگه، سوالی که ذهن بنده رو مشغول کرده اینه که، هدف باید رسیدن به خدای متعال باشه، و خب در راه رسیدن به این هدف باید خیلی چیزا رو رعایت کرد و از امتحانات با موفقیت عبور کرد، چیزی که ما می‌بینیم اینه که بسیاری از عابدین و عارفین و زاهدین و سالکین و مخطبین در راه خدا، با خلوت و دوری از مردم و خلوت های طولانی به این مهم دست پیدا کردند و توصیه های بسیاری هم در این زمینه وارد شده، از طرفی هم می‌بینیم بسیاری از بزرگان از جمله مقام معظم رهبری در کنار خلوت و .. با در جمع بودن به این مهم دست پیدا کردند و باز توصیه های زیادی هم وارد شده که در مسیر خودسازی باید دگرسازی داشته باشی تا به خودسازی برسی و به کار تشکیلاتی توصیه فراوان شده، حالا یکجور تناقض در این ها مشاهده میشه، از یک طرف توجه و خلوت و مراقبت و ریاضت و دوری از مردم، از یک طرف در جمع بودن و کار تشکیلاتی و ، چطور اینها رو باید کنار هم قرار بدیم تا سعادت حاصل بشه؟ طبیعتاً با در جمع بودن یکسری چیزها رعایت نمیشن، مثلاً در مدرسه وقتی می‌خواهی کار تشکیلاتی کنی، از یکسری از دانش آموزا حرف هایی شنیده می‌شود که اخلاص به وجود میاره، یا مثلاً چیزهایی شبیه به این که در جمع قطعاً برای انسان به وجود میاد، اینجا تکلیف و وظیفه چیه؟ چیکار باید کنیم دقیقاً؟ باید با نهایت دقت و ظرافت در جمع باشیم و کار تشکیلاتی کنیم؟ یا نه، روش دیگه رو در پیش بگیرم امیدوارم تونسته باشم، منظورم رو بهتون برسونم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در این موارد، ملاک ما پیامبر خدا و ائمه «علیهم‌السلام» می‌باشند که با نظر به حضرت ربّ العالمین در صحنه‌ها حاضر می‌شوند به آن صورت که به یک معنا تماماً در محضر حق هستند چه آن زمانی که با افراد روبرو می‌گردند و در صدد اصلاح امور جامعه هستند و چه آن زمانی که در خلوت و عبادات خود می‌باشند. مهم آن است که متوجه باشیم چه موضوعاتی را و با چه سبکی با مخاطب و مخاطبان خود در میان بگذاریم که منجر به غفلت خود از حضور در محضر حق نشود و در این رابطه است که خداوند به پیامبر خود می‌فرماید: «ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ» (نحل/۱۲۵) در مسیر دعوت افراد به سوی پروردگارت با روشی حکیمانه و

یا با موعظه آن کار را انجام بده و چنانچه طرف مقابل خواست جدال کند، در آن جدال هم حالت احسن قضیه را رعایت کن که کار به مشغول شدن ذهن نگردد. بنابراین ما باید به روش حکیمانه که همراه است با دعوت کردن مخاطب به اندیشیدن و نه محکوم شدن، کار را جلو ببریم. و یا به روشی دلسوزانه و موعظه گونه متذکر راه های حق و باطل باشیم و راه، جز این نیست. و این جا است که به یاد سخن آیت الله حسن زاده می افتیم که می فرمودند: «دست در کار و دل با یار» زیرا آن مردان بزرگ با عمق حکمت و روش موعظه گونه خود می توانستند چنین حالتی را در خود داشته باشند. موفق باشید